

Κάτοψη του Διλόουκ

ΠΡΩΤΟΣ ΟΡΟΦΟΣ

ΙΣΟΓΕΙΟ

1ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η καινούρια διαθήκη

Ο ΜΑΪΚΑ ΓΚΑΔΕΡΚΟΟΥΛ ΚΟΙΤΑΖΕ επίμονα την κλειστή πόρτα μπροστά του, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του πως είχε έρθει η στιγμή να χτυπήσει, όταν το ρολόι –το γέρικο εκκρεμές στο χολ του ισογείου– σήμανε τραυλίζοντας την ώρα.

Οι οδηγίες που είχε λάβει ο Γκαδερκόουλ υπαγόρευαν ότι πρέπει να εμφανιστεί στις τέσσερις, και είχε πάει τέσσερις. Είχε σταθεί εκεί –στο ίδιο αυτό σημείο, στον πλατύ διάδρομο του πρώτου ορόφου του Λιλιόουκ– πολλές φορές τα τελευταία έξι χρόνια. Μόνο μία φορά είχε νιώσει αμηχανία μεγαλύτερη από αυτή. Τη μέρα εκείνη δεν ήταν μόνος, όπως αυτό το απόγευμα, αλλά μαζί του περίμενε κι ένας άλλος άντρας. Θυμόταν ακόμα κάθε λέξη της συνομιλίας τους, παρόλο που θα προτιμούσε να την είχε ξεχάσει τελείως. Εφαρμόζοντας την αυτοπειθαρχία που ήταν το στήριγμά του, την απόδωξε από τις σκέψεις του.

Τον είχαν προειδοποιήσει ότι η επικείμενη συνάντηση θα είναι δύσκολη. Η προειδοποίηση περιλαμβανόταν στην πρόσκληση, κάτι που συνήθιζε η οικοδέσποινα. «Αυτό που σκοπεύω να σου πω ενδεχομένως να σε αφήσει άναυδο...»

Ο Γκαδερκόουλ δεν αμφέβαλλε διόλου, ωστόσο η προειδοποίηση δεν του χρησίμευε σε κάτι, καθώς δεν περιείχε την παραμικρή πληροφορία για την απαιτούμενη προετοιμασία.

Η δυσφορία του εντάθηκε όταν συμβουλευτήκε το ρολόι του και διαπίστωσε ότι, με τη διστακτικότητά του και το βάλε βγάλε του ρολογιού από το τσεπάκι του γιλέκου του για να ελέγξει την ώρα, είχε αργοπορήσει. Η ώρα ήταν ήδη τέσσερις και ένα λεπτό. Χτύπησε την πόρτα.

Μόνο ένα λεπτό αργοπορία. Εκείνη θα το πρόσεχε –υπήρχε μήπως και κάτι που της ξέφευγε;–, αλλά με λίγη τύχη δεν θα τον επέπληττε για την καθυστέρηση.

«Πέρασε, Μάικλ!» Η λαίδη Αθελίντα Πλείφορντ ακουγόταν ζωηρή όπως πάντα. Ήταν εβδομήντα χρονών, με φωνή σθεναρή και καθάρια σαν το κουδούνισμα σπιλνής καμπάνας. Ο Γκαδερκόουλ δεν την είχε πετύχει ποτέ κατηφή. Υπήρχε πάντα για εκείνη κάποιος λόγος ενθουσιασμού – ακόμη και για μικροπράγματα που θα προκαλούσαν αναστάτωση σ' έναν συνηθισμένο άνθρωπο. Η λαίδη Πλείφορντ είχε το ταλέντο να αντλεί την ίδια ακριβώς διασκέδαση από τα τετριμμένα όσο και από τα σκανδαλώδη.

Ο Γκαδερκόουλ είχε στο παρελθόν θαυμάσει τις ιστορίες της με τα χαρούμενα παιδάκια που έλυναν μυστηριώδεις υποθέσεις, ενώ η τοπική αστυνομία σάσπιζε. Συγκεκριμένα, από τότε που είχε ανακαλύψει τα βιβλία της, ως μοναχικό δεκάχρονο σ' ένα ορφανοτροφείο του Λονδίνου.

Έξι χρόνια πριν από εκείνο το απόγευμα, είχε συναντήσει τη δημιουργό των βιβλίων για πρώτη φορά και την είχε βρει εξίσου αφοπλιστική και απρόβλεπτη με τα βιβλία της. Εκείνος ποτέ δεν προσδοκούσε να προοδεύσει τόσο στο επάγγελμα που είχε επιλέξει, κι όμως –χάρη στην Αθελίντα Πλείφορντ– σχετικά νέος ακόμα, στα τριάντα έξι του, είναι συνεταιίρος σε μια επιτυχημένη δικηγορική εταιρεία, τους «Γκαδερκόουλ και Ρολφ», με εξειδίκευση στο αστικό δίκαιο. Η σκέψη και μόνο πως υπάρχει κάποια –όποια κι αν ήταν– επικερδής επιχείρηση που φέρει το

όνομά του εξακολουθούσε να τον καταπλήσσει, παρά τα χρόνια που είχαν περάσει.

Η αφοσίωσή του στη λαίδη Πλέιφορντ υπερέβαινε κάθε άλλο δεσμό που είχε στη ζωή του, αλλά η προσωπική γνωριμία με την αγαπημένη του συγγραφέα τον είχε αναγκάσει να ομολογήσει στον εαυτό του ότι προτιμούσε τα σοκ και τις συγκλονιστικές ανατροπές που συνέβαιναν στον ασφαλή και απόμακρο κόσμο της λογοτεχνίας και όχι στην πραγματικότητα. Η λαίδη Πλέιφορντ, εξυπακούεται, δεν μοιραζόταν αυτή του την προτίμηση.

Άρχισε ν' ανοίγει την πόρτα.

«Σκοπεύεις να... Α! Να τος! Μη στέκεσαι εκεί. Έλα, κάθισε, κάθισε. Άμα δεν ξεκινήσουμε, δουλειά δεν γίνεται».

Ο Γκαδερκόουλ κάθισε.

«Καλησπέρα, Μάικλ». Η λαίδη τού χαμογέλασε και ο Γκαδερκόουλ ένιωσε το γνώριμο αίσθημα που του προκαλούσε πάντα – λες και το βλέμμα της τον είχε αδράξει, τον είχε στριφογυρίσει πέρα δώθε εξετάζοντάς τον σχολαστικά, και τον είχε αποθέσει πάλι στην καρέκλα του. «Και τώρα είναι η σειρά σου να πεις: “Καλησπέρα, Άθι”. Έλα, για να σ' ακούσω! Έπειτα από τόσο καιρό θα 'πρεπε να 'ναι παιχνιδάκι. Όχι “καλησπέρα, αξιότιμη λαίδη” ούτε “καλησπέρα, λαίδη Πλέιφορντ”. Έναν απλό, φιλικό χαιρετισμό: “Καλησπέρα, Άθι”. Τόσο πολλά σου ζητάω; Χα!» και χτύπησε τα χέρια. «Είσαι σαν το αλεπουδάκι που το πήραν στο κυνήγι! Δεν καταλαβαίνεις για ποιον λόγο σε προσκάλεσα να περάσεις μία εβδομάδα εδώ – έτσι δεν είναι; Ούτε γιατί προσκάλεσα και τον κύριο Ρολφ».

Άραγε θα ακούσαν όσα είχε ήδη κανονίσει ο Γκαδερκόουλ, για να καλύψουν την απουσία τόσο του ίδιου όσο και του Όρβιλ Ρολφ; Ήταν ανήκουστο να απουσιάζουν και οι δύο από το γραφείο πέντε συναπτές μέρες, αλλά η λαίδη Πλέιφορντ ήταν η πιο επιφανής πελάτισσα του γραφείου· δεν ήταν σε θέση να αρνηθούν οποιοδήποτε αίτημά της.

«Έχω την αίσθηση, Μάικλ, ότι αναρωτιέσαι αν υπάρχουν κι άλλοι προσκεκλημένοι. Θα φτάσουμε και σ' αυτό, αλλά ακόμα περιμένω να με καλησπερίσεις».

Δεν είχε άλλη επιλογή. Ο χαιρετισμός που κάθε φορά απαιτούσε από αυτόν δεν θα έβγαине ποτέ με φυσικότητα από τα χείλη του. Ήταν άνθρωπος προσηλωμένος σε ό,τι επιτάσσει η καλή συμπεριφορά. Ακόμη κι αν δεν υπήρχε κάποιος κανόνας που να απαγορεύει σε άτομα της δικής του ταπεινής καταγωγής να προσφωνούν τη χήρα ενός υποκόμη, και συγκεκριμένα τη μοναδική κληρονόμο του πέμπτου υποκόμη Πλείφορντ του Κλονακίλτι, απλώς «Άθι», ο Γκαδερκόουλ πίστευε με ζέση πως θα έπρεπε να υπάρχει.

Επομένως ήταν ατυχές γι' αυτόν το γεγονός –όπως συχνά θύμιζε στον εαυτό του– ότι η λαίδη Πλείφορντ, για την οποία θα έκανε τα πάντα, περιέλουζε τους κανόνες με περιφρόνηση σε κάθε ευκαιρία και σάρκαζε όσους υπάκουαν σε αυτούς ως «ανυπόφορα νερόβραστους».

«Καλησπέρα, Άθι».

«Έτσι μπράβο!» είπε η λαίδη, κι άπλωσε τα χέρια σαν γυναίκα που προσκαλεί έναν άντρα να πέσει στην αγκαλιά της, αν και ο Γκαδερκόουλ ήξερε πως η πρόθεσή της δεν ήταν αυτή. «Είδες; Επέζησες της δοκιμασίας. Μπορείς να χαλαρώσεις τώρα, αλλά όχι πάρα πολύ! Έχουμε ν' ασχοληθούμε με σημαντικά ζητήματα, αφού πρώτα συζητήσουμε για τον τρέχοντα “κυκεώνα”».

Η λαίδη Πλείφορντ συνήθιζε να αποκαλεί «κυκεώνα» κάθε βιβλίο της, κατά τη διάρκεια της συγγραφής του. Το τελευταίο της πόνημα στεκόταν στη γωνία του γραφείου και η λαίδη έριξε μια χολωμένη ματιά προς το μέρος του. Στον Γκαδερκόουλ δεν έμοιαζε τόσο με μυθιστόρημα εν εξελίξει όσο μ' έναν ανεμοστρόβιλο σε χάρτινη μορφή: τσαλακωμένες σελίδες με τσακισμένες άκρες και γωνίες στραμμένες προς πάσα κατεύθυνση. Η στοίβα δεν διέθετε την παραμικρή ορθή γωνία.

Η λαίδη Πλείφορντ σηκώθηκε με κόπο από την πολυθρόνα της, δίπλα στο παράθυρο. Ποτέ δεν κοίταζε έξω, απ' ό,τι είχε παρατηρήσει ο Γκαδερκόουλ. Αν υπήρχε κάποιος άνθρωπος ο οποίος μπορούσε να επιθεωρήσει, δεν έχανε χρόνο με τη φύση. Το γραφείο της προσέφερε την πιο μαγευτική θέα: τον ροδόνα και, πίσω από αυτόν, ένα απόλυτα τετράγωνο κομμάτι γης με γρασίδι, στο κέντρο του οποίου έστεκε το άγαλμα του αγγέλου που ο σύζυγός της, ο Γκάι, ο μακαρίτης υποκόμης Πλείφορντ, είχε παραγγείλει ως δώρο επετείου, για τα τριάντα χρόνια του γάμου τους.

Πάντα στις επισκέψεις του ο Γκαδερκόουλ χάζευε το άγαλμα, το γρασίδι και τις τριανταφυλλιές, το εκκρεμές στο χολ και την μπρούντζινη επιτραπέζια λάμπα στη βιβλιοθήκη, της οποίας το αμπαζούρ είχε το σχήμα ενός σαλιγκαριού, κατασκευασμένου από μεταλλικό σκελετό και γυαλί. Μάλιστα φρόντιζε κάθε φορά να στρέφει το βλέμμα του προς αυτά, επιδοκιμάζοντας τη σταθερότητα που είχε την αίσθηση ότι αποπνέουν. Τα πράγματα – με αυτή τη λέξη ο Γκαδερκόουλ εννοούσε τα άψυχα αντικείμενα, όχι όσα περιλαμβάνονται στη γενικότερη έννοιά της – σπανίως άλλαζαν στο Διλιόουκ. Από τον διαρκή και σχολαστικό έλεγχο τον οποίο ασκούσε η λαίδη Πλείφορντ σε κάθε άτομο, που η μοίρα έφερνε στον δρόμο της, προέκυπτε πως έδινε ελάχιστη προσοχή σε οτιδήποτε δεν είχε το χάρισμα του λόγου.

Στο γραφείο της, στο δωμάτιο όπου βρίσκονταν με τον Γκαδερκόουλ, υπήρχαν δύο βιβλία τοποθετημένα ανάποδα στη μεγάλη βιβλιοθήκη που κάλυπτε τον έναν τοίχο: *Η Τσιλιβήθρα Σέντον και το μαργαριταρένιο κολιέ* και *Η Τσιλιβήθρα Σέντον και η χριστουγεννιάτικη κάλτσα*. Τα δύο βιβλία ήταν έτσι αναποδογυρισμένα από την πρώτη επίσκεψη του Γκαδερκόουλ. Έξι χρόνια μετά, αν τα έβλεπε τοποθετημένα κανονικά, θα ανησυχούσε. Στα ράφια αυτά δεν επιτρεπόταν να κατοικούν βιβλία κανενός άλλου συγγραφέα – μόνο της Αθελίντα Πλείφορντ. Οι ράχες τους έδιναν μια πολύτιμη νότα ζωηράδας μέσα στις ξύλινες επενδύσεις του γραφείου – λωρίδες κόκκινες, μπλε,

πράσινες, μοβ, πορτοκαλιές· χρώματα προορισμένα να αρέσουν στα παιδιά— μολονότι και αυτά ωχριούσαν μπροστά στη γυαλιστερή, σαν ασημένιο σύννεφο, κόμη της λαιδης Πλέφορντ.

Η λαιδη στάθηκε μπροστά ακριβώς από τον Γκαδερκόουλ. «Θέλω να μιλήσουμε για τη διαθήκη μου και να σου ζητήσω μια χάρη. Ωστόσο, πριν από αυτά, πόσα θεωρείς ότι ένα παιδί —ένα συνηθισμένο παιδί— μπορεί να γνωρίζει σχετικά με τις χειρουργικές επεμβάσεις ρινικής ανάπλασης;»

«Ρινικής...;» Ο Γκαδερκόουλ θα προτιμούσε να μιλήσει πρώτα για τη διαθήκη και μετά να της κάνει τη χάρη. Και τα δύο ακούγονταν σημαντικά, ενδεχομένως και να συνδέονταν. Οι διαδικασίες κατάθεσης της διαθήκης της λαιδης Πλέφορντ είχαν ολοκληρωθεί εδώ και καιρό. Όλα είχαν γίνει κατά πώς πρέπει. Άραγε ήθελε ν' αλλάξει κάποιον όρο;

«Μη μ' εκνευρίζεις, Μάικλ. Η ερώτησή μου είναι απλούστατη. Έλεϊτα από ένα σοβαρό τροχαίο ατύχημα, για παράδειγμα, ή για τη διόρθωση μιας συγγενούς ανωμαλίας, απαιτείται χειρουργική ανάπλαση της μύτης. Θα ήξερε το μέσο παιδί περί τίνος πρόκειται; Θα καταλάβαινε το νόημα των λέξεων;»

«Λυπάμαι, αλλά δεν έχω ιδέα».

«Εσύ ξέρεις την επίσημη ονομασία;»

«Χειρουργική επέμβαση θα έλεγα, είτε πρόκειται για μύτη είτε για κάποιο άλλο μέρος του σώματος».

«Υποθέτω ότι μπορεί να ξέρεις μια ονομασία χωρίς να αντιλαμβάνεσαι ότι την ξέρεις. Συμβαίνει καμιά φορά». Η λαιδη Πλέφορντ συνοφρυώθηκε. «Χμμ. Να σου θέσω ένα άλλο ερώτημα: Μπαίνεις στα γραφεία μιας εταιρείας, στην οποία εργάζονται δέκα άντρες και δύο γυναίκες. Ακούς μερικούς άντρες να μιλούν για τη μία εκ των δύο γυναικών. Αναφέρονται σ' αυτή αποκαλώντας τη “Ρινόκερο”».

«Δεν θα το 'λεγα και πολύ ιπποτικό εκ μέρους τους».

«Οι τρόποι τους δεν σε αφορούν. Λίγες στιγμές μετά, οι δύο γυναίκες επιστρέφουν από το μεσημεριανό τους διάλειμμα. Η

μία είναι λεπτεπίλεπτη, λυγερόκορμη και μειλίχια, αλλά το πρόσωπό της είναι αλλόκοτο. Ουδείς γνωρίζει τι ακριβώς το καθιστά αλλόκοτο, ωστόσο κάτι δεν κολλάει. Η άλλη είναι πελώρια σαν βουνό – δυο φορές τα κιλά μου και βάλει». Η λαίδη Πλέιφορντ ήταν μετρίου αναστήματος και στρουμπουλή, με κυρτούς ώμους που της έδιναν όψη αναποδογυρισμένου χωνιού. «Επιπλέον, η έκφρασή της είναι αγριωπή. Τώρα, ποια από τις δύο γυναίκες που μόλις περιέγραφα θα έλεγες πως είναι ο ρινόκερος;»

«Η εύσωμη με το αγριωπό βλέμμα», αποκρίθηκε μονομιάς εκείνος.

«Έκτακτα! Λάθος. Στη δική μου ιστορία, ο ρινόκερος αποδεικνύεται πως είναι η λεπτή κοπέλα με τα αλλόκοτα χαρακτηριστικά· διότι, βλέπεις, έχει προβεί σε χειρουργική ανάπλαση της μύτης της έπειτα από ένα ατύχημα, μια διαδικασία γνωστή ως ρινοπλαστική!»

«Α, αυτό δεν το ήξερα», είπε ο Γκαδερκόουλ.

«Φοβάμαι πως και τα παιδιά δεν θα γνωρίζουν το νόημα της λέξης, κι εγώ γράφω για παιδιά. Αν ούτε εσύ έχεις ακουστά τη ρινοπλαστική...» Η λαίδη Πλέιφορντ αναστέναξε. «Δεν μπορώ ν' αποφασίσω. Ήμουν κατενθουσιασμένη όταν το πρωτοσκέφτηκα, μα έπειτα προβληματίστηκα. Μήπως είναι υπερβολικά επιστημονικό το κλειδί της ιστορίας να περιστρέφεται γύρω από μία ιατρική επέμβαση; Κανένας δεν σκέφτεται στ' αλήθεια τα χειρουργεία, αν κάτι δεν τον υποχρεώνει ή αν δεν πρόκειται να εισαχθεί ο ίδιος στο νοσοκομείο για κάποια επέμβαση. Ούτε και τα παιδιά σκέφτονται τέτοια πράγματα – έτσι δεν είναι;»

«Η ιδέα μ' αρέσει», είπε ο Γκαδερκόουλ. «Μπορείτε να δώσετε έμφαση στο γεγονός ότι η λυγερόκορμη κοπέλα δεν έχει απλώς αλλόκοτο πρόσωπο αλλά αλλόκοτη μύτη, ώστε να οδηγήσετε τους αναγνώστες σας στη σωστή κατεύθυνση. Θα μπορούσατε να αναφέρετε, σε κάποιο σημείο, στην αρχή της ιστορίας, ότι έχει αποκτήσει καινούρια μύτη, χάρη σε μια εξαιρετική χειρουργική επέμβαση, και να βάλετε την Τσιλιβήθρα με κάποιον

τρόπο να ανακαλύπτει την ονομασία της επέμβασης, επιτρέποντας στον αναγνώστη να συμμεριστεί την έκπληξή της».

Η Τσιλιβήθρα Σέντον ήταν η δεκάχρονη λογοτεχνική ηρωίδα της λαίδης Πλέιφορντ, αρχηγός μιας συμμορίας παιδιών-ντετέκτιβ.

«Όστε ο αναγνώστης να βιώσει την έκπληξη, αλλά όχι, σε πρώτη φάση, με την ανακάλυψη της λέξης. Σωστά! Τότε η Τσιλιβήθρα ενδεχομένως να πει στον Στρουμπουλούλη: “Δεν θα πιστέψεις πώς λέγεται η επέμβαση”, κι έπειτα κάποιος να τη διακόψει. Μπορώ να βάλω κι ένα κεφάλαιο εμβόλιμο, για κάτι άλλο –ας πούμε ότι η αστυνομία συλλαμβάνει βλακωδώς τον λάθος άνθρωπο, μα και κάποιον ακόμη πιο λάθος απ’ ό,τι συνήθως, ίσως τον πατέρα ή τη μητέρα της Τσιλιβήθρας–, έτσι ώστε ο αναγνώστης να μπορεί να διακόψει την ανάγνωση και να συμβουλευτεί έναν γιατρό ή μια εγκυκλοπαίδεια, εφόσον το επιθυμεί. Δεν θα καθυστερήσω όμως και πολύ τη στιγμή που η Τσιλιβήθρα θα τα αποκαλύψει όλα. Σωστά. Αχ, Μάικλ, το Ξερα ότι μπορώ να βασιζομαι σ’ εσένα. Πάει αυτό. Τώρα, σε ό,τι αφορά στη διαθήκη μου...»

Επέστρεψε στην πολυθρόνα της, στο παράθυρο, και βολεύτηκε. «Θέλω να μου συντάξεις μια καινούρια».

Ο Γκαδερκόουλ εξεπλάγη. Σύμφωνα με τους όρους της υπάρχουσας διαθήκης της λαίδης Πλέιφορντ, μετά τον θάνατό της, η καθ’ όλα υπολογίσιμη περιουσία της θα διαιρεθεί ισόποσα στα δύο παιδιά της που βρίσκονται εν ζωή: στην κόρη της Κλόντια και στον γιο της Χάρι, έκτο υποκόμη Πλέιφορντ του Κλονακίλτι. Υπήρχε κι ένα τρίτο παιδί, ο Νίκολας, αλλά είχε πεθάνει σε νεαρή ηλικία.

«Θέλω να τα αφήσω όλα στον γραμματέα μου Τζόζεφ Σκότσερ», δήλωσε η καθάρια σαν καμπάνα φωνή.

Ο Γκαδερκόουλ ανακάθισε. Ήταν μάταιο να προσπαθεί ν’ απωθήσει τα ανεπιθύμητα λόγια. Τα είχε ακούσει και δεν μπορούσε να προσποιηθεί πως δεν είχαν ειπωθεί.

Σε τι είδους βανδαλισμό σκόπευε να εμμείνει η λαίδη Πλέιφορντ αυτή τη φορά; Δεν μπορεί να σοβαρολογούσε. Κόλλο ήταν· πρέπει να ήταν. Ναι, ο Γκαδερκόουλ καταλάβαινε πού το πήγαινε: πρώτα παραμερίζουμε τα παιγνιώδη –την παρήχηση στις λέξεις ρινόκερος και ρινοπλαστική, την απόλυτα ευφυή και διασκεδαστική– και κατόπιν περνάμε στη μεγάλη φάρσα σαν να επρόκειτο για σοβαρή δήλωση.

«Έχω σώας τας φρένας και μιλώ απολύτως σοβαρά, Μάικλ. Θα ήθελα να εκτελέσεις την επιθυμία μου πριν από το αποπιννό δείπνο, αν έχεις την καλοσύνη. Δεν αρχίζεις να τη γράφεις τώρα;»

«Λαίδη Πλέιφορντ...»

«Άθι», τον διόρθωσε.

«Αν πρόκειται για κάποιο ακόμη προσχέδιο της ιστορίας με τον ρινόκερο και θέλετε να δείτε τις αντιδράσεις μου – »

«Σου μιλώ ειλικρινά, σοβαρολογώ, Μάικλ. Δεν σου έχω πει ψέματα ποτέ. Ούτε και τώρα σου λέω. Θέλω να μου συντάξεις μια νέα διαθήκη. Ο Τζόζεφ Σκότσερ θα είναι ο μοναδικός κληρονόμος μου».

«Και τα παιδιά σας;»

«Η Κλόντια οσονούπω θα αποκτήσει με τον γάμο της περιουσία μακράν μεγαλύτερη της δικής μου, την περιουσία που φέρει το ονοματεπώνυμο Ράνταλ Κίμπτον. Μια χαρά θα είναι. Κι ο Χάρι έχει μυαλό στο κεφάλι του και μια αξιόπιστη –καίτοι κουραστική– σύζυγο. Ο δόλιος ο Τζόζεφ χρειάζεται όσα έχω να δώσω περισσότερο απ' ό,τι η Κλόντια ή ο Χάρι».

«Οφείλω να σας συμβουλευσω να δείξετε μεγάλη προσοχή προτού – »

«Μάικλ, σε παρακαλώ, μη γίνεσαι φορτικός», τον έκοψε η λαίδη Πλέιφορντ. «Νομίζεις ότι η ιδέα μου πρωτοήρθε στο μυαλό πριν από λίγα λεπτά, όταν χτύπησες την πόρτα; Δεν είναι πιο πιθανό να πρόκειται για καρπό εντατικού στοχασμού εβδομάδων, αν όχι μηνών; Έχω δείξει την προσοχή που μου εφιστάς, σε

βεβαιώ. Οπότε τώρα θα είσαι εσύ μάρτυρας στην καινούρια μου διαθήκη ή πρέπει να καλέσω τον κύριο Ρολφ;»

Γι' αυτό λοιπόν είχε προσκληθεί και ο Όρβιλ Ρολφ στο Λιλι-όουκ: για το ενδεχόμενο να αρνηθεί ο Γκαδερκόουλ να υπακούσει στην εντολή της λαίδης.

«Υπάρχει κάτι ακόμη που θα 'θελα συγχρόνως ν' αλλάξω στη διαθήκη μου – η χάρη που σου ζήτησα, αν θυμάσαι. Αυτό μπορείς και να μου το αρνηθείς, αν κι ελπίζω πως θα το δεχτείς. Επί του παρόντος, η Κλόντια και ο Χάρι είναι διαχειριστές των πνευματικών δικαιωμάτων μου. Η διευθέτηση αυτή δεν με εξυπηρετεί πλέον. Θα ήταν τιμή μου αν εσύ, Μάικλ, δεχόσουν να γίνεις ο διαχειριστής του λογοτεχνικού έργου μου».

«Εγώ... διαχειριστής... του έργου σας;» Δεν πίστευε στ' αφτιά του. Προς στιγμήν η συναισθηματική φόρτιση ήταν τέτοια που δεν μπορούσε να πει κουβέντα. Αχ, ήταν όλα τόσο μα τόσο λάθος. Πώς θα αντιδρούσαν τα παιδιά της λαίδης Πλέφορντ σε όλα αυτά; Δεν μπορούσε να δεχτεί.

«Γνωρίζουν ο Χάρι και η Κλόντια τις προθέσεις σας;» ρώτησε τελικά.

«Όχι, αλλά θα τις μάθουν στο αποψινό δείπνο. Όπως και ο Τζόζεφ. Μέχρι στιγμής οι μόνοι που γνωρίζουμε τα της νέας διαθήκης είμαστε εμείς οι δύο».

«Υπήρξε κάποια ενδοοικογενειακή σύγκρουση για την οποία δεν είμαι ενήμερος;»

«Κάθε άλλο!» Η λαίδη Πλέφορντ χαμογέλασε. «Ο Χάρι, η Κλόντια κι εγώ είμαστε φιλαράκια – ή τουλάχιστον θα είμαστε μέχρι το αποψινό δείπνο».

«Ναι... αλλά... τον Τζόζεφ Σκότσερ τον γνωρίζετε μόλις έξι χρόνια. Τον συναντήσατε την ίδια μέρα που πρωτοσυναντήσατε κι εμένα».

«Δεν υπάρχει λόγος, Μάικλ, να μου θυμίζεις πράγματα που ήδη ξέρω».

«Ενώ τα παιδιά σας... Επίσης, απ' ό,τι έχω αντιληφθεί, ο Τζόζεφ Σκότσερ...»

«Πες το πια, σε καλό σου».

«Δεν είναι βαριά άρρωστος ο Σκότσερ;» Από μέσα του, ο Γκαδερκόουλ προσέθεσε: *Δεν πιστεύετε πια ότι θα πεθάνει πριν από εσάς;*

Η Αθελίντα Πλείφορντ δεν ήταν νέα, αλλά ξεχειλίξε ακόμα από ζωντάνια. Δύσκολα φαντάζεσαι ότι ένας άνθρωπος, που απολαμβάνει τη ζωή όπως εκείνη, θα μπορούσε να τη στερηθεί.

«Πράγματι, ο Τζόζεφ είναι βαριά», είπε. «Κι εξασθενεί μέρα με τη μέρα. Εξού και η απρόσμενη αυτή απόφαση εκ μέρους μου. Δεν σ' το 'χω αναφέρει ξανά, αλλά μάλλον γνωρίζεις ότι λατρεύω τον Τζόζεφ – έτσι; Τον αγαπώ σαν να ήταν γιος μου, σαρξ εκ της σαρκός μου».

Ο Γκαδερκόουλ ένιωσε ένα αιφνίδιο σφίξιμο στο στήθος. Ναι, το γνώριζε. Η απόκλιση ανάμεσα στο να γνωρίζεις κάτι και να το ακούς να επαληθεύεται ήταν αχανής. Οδηγούσε σε σκέψεις που ήταν κατώτερες του και τις οποίες πάλευε να εξορίσει από τον νου του.

«Ο Τζόζεφ μου λέει πως οι γιατροί τού δίνουν μόλις μερικές εβδομάδες ζωής».

«Ναι, αλλά... φοβάμαι πως μπερδεύτηκα», είπε ο Γκαδερκόουλ. «Θέλετε να συντάξετε νέα διαθήκη προς όφελος ενός ανθρώπου ο οποίος ξέρετε πως δεν θα προλάβει να επωφεληθεί από την κληρονομιά σας».

«Τίποτα δεν είναι βέβαιο σ' αυτή τη ζωή, Μάικλ».

«Και αν ο Σκότσερ καταλήξει από την ασθένειά του εντός μερικών εβδομάδων, όπως αναμένεται – και τότε τι;»

«Ε, σ' αυτό το ενδεχόμενο επιστρέφουμε στο αρχικό σχέδιο – ο Χάρι και η Κλόντια με κληρονομούν εξ ημισείας».

«Οφείλω να σας ρωτήσω και κάτι ακόμη», είπε ο Γκαδερκόουλ, που ένιωθε να φουντώνει εντός του ένα επώδυνο άγχος.

«Συγχωρήστε μου την απρέπεια. Έχετε λόγους να πιστεύετε ότι και εσείς θα πεθάνετε σύντομα;»

«Εγώ;» είπε γελώντας η λαίδη Πλείφορντ. «Εγώ είμαι γερή σαν βόδι. Προτίθεμαι να ζήσω αρκετά χρόνια ακόμη».

«Τότε ο Σκότσερ δεν θα κληρονομήσει τίποτα μετά τον θάνατό σας, καθώς θα έχει αποβιώσει προ καιρού, και η νέα διαθήκη που μου ζητάτε να συντάξω δεν θα επιτύχει το παραμικρό πέρα από τη διχόνοια που θα σπείρει ανάμεσα σε εσάς και στα παιδιά σας».

«Απεναντίας, η νέα διαθήκη μπορεί να προκαλέσει κάτι θαυμάσιο», είπε απολαμβάνοντας εμφανώς κάθε λέξη.

Ο Γκαδερκόουλ αναστέναξε. «Δυστυχώς, παραμένω μπερδεμένος».

«Ασφαλώς», είπε η Αθελίντα Πλείφορντ. «Ήμουν βέβαιη ότι θα μπερδεύσουν».